

GNISTEN

Nr.3-4 1977 Organ for Kommunistisk Universitetslag 5. årg.

Proletarisk internasjonalsosialisme eller nasjonalsosialisme?

Det nasjonale spørsmål har i den senere tid kommet til å stå sentralt i den politiske debatten på universitetene mellom de politiske representantene for arbeiderklassen og småborger-skapet. Ikke bare er det viktig å sette seg inn i selve denne debatten og få full klarhet i hva den egentlig dreier seg om men det er også av største viktighet å se at selve det forhold at de mest vesentlige politiske spørsmål har kommet til å sirkle rundt nettopp det nasjonale spørsmål er uttrykk for det faktiske forhold at klassenes umiddelbare framtid, i større grad enn på lang tid vil bestemmes av deres forhold og bruk av nasjonalstaten og nasjonen.

Bakgrunnen for dette er overakkumul-asjonen som skaper en mer og mer kriseartet situasjon i hele den kapitalistiske verden. I denne situasjonen øker konkurransen om områdene for lønnsom investering og den enkelte stats borgerskap får behov for en politikk som beskytter det "egne" kapital-markedet og som i størst mulig grad søker å utvide det - steng grensene og utvid grensene. Når man i en slik situasjon sier at imperialismen blir mer aggressiv den norske som enhver annen så gir dette uttrykk for at konkurransen innad i kapitalismen øker både mellom de enkelte kapitaler og mellom de enkelte nasjoners borgerskap. Det at imperialismen blir mer aggressiv uttrykker ikke annet enn at aktivt nasjonalstatlig engasjement

skap. For Norges vedkommende er selvsagt oljeinvesteringene, både de som er foretatt hittil, og de som bla. AKP arbeider for at skal foretas i Barentshavet i framtida, av særlig betydning. Kort sagt er tendensen i retning av en mer nasjonalistisk politikk framherskende i alle imperialistiske land. Det sentrale i denne forbindelse er at det her dreier seg om en nasjonalisme som er reell nok, og at dette er den eneste form for nasjonalisme som er mulig i imperialistiske land. Ikke engang AKP er i den politiske posisjon at de direkte kan kalle denne type nasjonalisme for progressiv. Siden denne gruppa på den annen side er i den posisjon at de ikke kan kalle noen type nasjonalisme for reaksjonær, så blir konsekvensen at de stempler den imperialistiske nasjonalisme som "unasjonalt" mens de selv i praksis er de mest høyroste talsmenn for den sanne nasjonalisme (dvs. den samme nasjonalisme). Når det eksisterer en tilsynelatende motsetning mellom de nasjonale krav fra AKP og f.eks. Arbeiderpartiet, så har dette bl. a. sammenheng med at DNA også tar hensyn til Norges militære styrke når de stiller sine nasjonale krav mens AKP i sin fluesopprus nekter å få slike smålige hensyn. Den imperialistiske nasjonalisme er altså ekte og konsekvent nok, og den eneste mulige nasjonalisme i imperialistiske land. Dette innebærer at nasjonalstaten er et konsekvent uttrykk for den situasjonen kapitalen står i også under

imperialismen. Og det er nettopp dette som gjør enhver form for nasjonalisme reaksjonær i de imperialistiske land. Dette går parallelt med at nasjonene som er grunnlaget for nasjonalstatene tenderer mot å forsvinne. Denne progressive utviklingen som er et resultat av imperialismens tendens til å utjevne forskjellene mellom nasjonene, står i motsetning til det fortsatte behovet som borgerskapet har for å opprettholde og styrke nasjonalstatene. Dette er noe av bakgrunnen for at nasjonalistiske grupperinger legger særlig stor vekt på å fremme nasjonalfølelsen, den nasjonale kultur og andre liknende avskyelige fenomener. Vi skal komme tilbake til disse spørsmålene, men først er det nødvendig med en avklaring av begrepene nasjonalstat - nasjon.

NASJONALSTATEN

Begrepet nasjonalstat uttrykker den territorielle og politiske organiseringen av verden som er særegen for den borgerlige epoke. Alle disse tre momentene, territorium, politikk og historisk plassering er vesentlige sider ved nasjonalstaten. Det historiske fordi nasjonalstatenes etablering direkte svarer til borgerskapets seier over det føydale aristokrati, og fordi nasjonalstatene vil eksistere helt til borgerskapet defin-

er en stat som bare er tenkelig som redskap for den ene klassen mot den andre. Dette er også grunnen til at proletariatets diktatur bare kan opprettes innenfor en stat som er politisk uavhengig. Ved f.eks. en evt. okkupasjon er derfor hele borgerskapet, det egne og okkupasjonsmaktens arbeiderklassens fiende). Først og fremst oppstår nasjonalstatene sammen med kapitalismen fordi denne bare kan oppstå som nasjonal kapitalisme og utvikle seg innenfor en nasjonalstat. Grunnene til dette er antydningvis følgende: 1. Etablering av og kontroll over et hjemmemarked. Kapitalismen er avhengig av et område som ikke er for lite og som har den egenskapen at det er åpent innad og, noe som blir viktigere etter hvert, lukket utad, et område som kan fungere som et marked. Kapitalismen utvikler seg ikke raskere enn markedet selv gjør det, derfor er etablering av hjemmemarkedet en oppstøelsesbetingelse for kapitalismen. Hjemmemarkedet er det området innenfor hvilket de føydale avgifts- og tollsystemer som hindrer varesirkulasjonen er fjernet. I alle europeiske land oppsto hjemmemarkedet ved at en sterk sentralmakt brøt ned de føydale grenser innen landet og opprettet frihandelsforbund (jfr. f.eks. etableringen av "les cinq grosses fermes" i Frankrike i siste halvdel av 1600-tallet). I en artikkel av J. Stalin fra

Småborgersosialistenes 1. mai s. 3 og 5

blir viktigere for å sikte kapitalens fortsatte beståen.

Dette engasjementet retter seg dels innover og er av korporativ karakter. Her sikter det bl. a. mot å sikre et nasjonalt investeringsmønster som er i overensstemmelse med den internasjonale konjunktursituasjonen (jfr. den svenske regjeringens forslag om å inndra store bedriftsoverskudd til en statlig fastlagt investeringsplan.) Dels retter engasjementet seg utover og søker da å sikre det egne borgerskapet i konkurransen med andre lands borgerskap. Nasjonalstatens oppgave her er f.eks. å sikre mulige investeringsområder for sitt nasjonale borger-

imperialismen. I det hele tatt forholder det seg ikke slik AKP hevder, at nasjonalstaten blir av mindre betydning under imperialismen, tvært om så er det først under imperialismen at alle nasjonalstatens muligheter fullt ut blir utnyttet. Nasjonalstaten er ikke lenger bare en forutsetning for kapitalismen mer preget av passivitet enn aktivitet slik den var i kapitalismens tidlige epoke. Under imperialismen består for første gang statens oppgaver i en inngripen og aktivitet på alle plan. Og liksom den såkalte passive liberalistiske stat bare kunne utføre sine oppgaver som nasjonalstat blitt et enda mer sentralt trekk ved staten under

itivt er forsvunnet fra historien. (Dette innebærer bl. a. at sosialismen dvs. proletariatets diktatur også bare kan eksistere innenfor nasjonalstater.)

Selv om arbeiderklassen knuser den borgerlige stat og bygger opp sin egen, så er den bundet til å gjøre dette innenfor nasjonalstatens rammer. Statens fortsatte eksistens under sosialismen uttrykker forøvrig borgerskapets fortsatte eksistens

dels fordi statens eksistens i seg selv uttrykker den borgerlige retts fortsatte eksistens, og dels fordi at når klassemotsetningene er forsvunnet, så er det ikke lenger noe grunnlag for

1913 som AKP av ukjente grunner tar til inntekt for sitt syn, står det: "Hovedproblemet for det unge borgerskapet er markedsproblemet. Dets mål er å selge varen sine og å komme seirende ut av konkurransen med borgerskapet av andre nasjonaliteter. Derav dets ønske om å sikre sitt " eget " sitt hjemmemarked. Markedet er den første skole der borgerskapet lærer sin nasjonalisme".

2. De områder som borgerskapet har gjort nasjonale ved å forvandle dem til marked må være politisk enhetlige. Det må herske én lov der, nærmere bestemt en borgerlig lov. Kapitalismen kan bare utvikle seg dersom det hersker. Forts. s. 2.

Proletarisk..

er en lov som sikrer det borgerlige byttet. Kjernen i den borgerlige lov er formell likhet, fordi denne er forutsetningen for kontrakts- og bytteforhold. Derfor har gjennomføringen av den borgerlige lov overfor aristokratiet en generell demokratisk tendens. Den eneste som kan gi og garantere en slik lov er nasjonalstaten. Den borgerlige retts subjekt er statsborgeren, som har den formelle egenskapen at han tilhører nasjonen, og nettopp i denne egenskapen som han deler med alle andre borgere av nasjonalstaten er han subjekt for lover.

Denne borgerlige, territoriale og politiske organisering av verden utgjør altså nasjonalstatens helt allmenne bestemmelse.

NASJONEN

Nasjonalstatene baserer seg på nasjoner. I en forstand eksisterer nasjonene forut for nasjonalstatene, men nettopp da i den forstand at de ikke eksisterer uavhengig av nasjonalstatene. Begrepet nasjon er bare meningsfullt i forhold til begrepet nasjonalstat. Nasjonene konstituerer seg i forbindelse med de borgerlig-nasjonale eller nasjonalistiske bevegelsene. Det er et velkjent faktum at borgerskapets politiske kamp mot aristokratiet normalt har form av nasjonal frihetskamp, og at de borgerlige politiske bevegelsene er såkalte nasjonale bevegelsene. Disse bevegelsenes mål er alltid å opprette selvstendige borgerlige nasjonalstater, og de er i det hele tatt bare forståelige ut fra dette målet.

Den nasjonale demokratiske bevissthet er den ideologi som bærer disse bevegelsene. Nasjonen oppstår derfor i en annen forstand enn den tidligere nevnte ikke forut for nasjonalstaten. Der hvor det finnes en nasjon, finner man også nasjonalstaten, i det minste som mulighet eller aktuelt politisk program. Enheten mellom nasjonen og nasjonalstaten uttrykkes innenfor rettssfæren, og da i teorien om folkesuvereniteten. Denne knytter nemlig bestemte borgerlige rettigheter til nasjonene, og utsier både at den borgerlige rett bare kan gis av folkene (nasjonene) og at det er enhver nasjons rett og mål å gi borgerlig rett, d. v. s. opprette en nasjonalstat. Og når en nasjonalstat opprettes skjer dette nettopp ved at nasjonene erklærer seg for suverene, hvilket i en forstand er identisk med at nasjonene oppstår overhodet. (Det kan her innskytes at de tidlige borgerlige representanter for folkesuverenitetsteorien var seg fullt bevisst denne teoriens historiske misjon, nemlig å etablere og sikre et borgerlig liv. At borgerskapets åndsevner innenfor samfunnsteorien i de siste 200 år ikke har gått fram, men tvert om vært gjenstand for et sterkt forfall, blir godt illustrert ved at AKP-gruppen nå synes å ha "utarbeidet" en pervertert utgave av folkesuverenitetsteorien. Deres medlem G. Imset hevdet på et møte i studentersamfunnet i Oslo at det tilligger nasjonene bestemte rettigheter som ikke er borgerlige, bestemte rettsforhold som er uavhengig av produksjonsmåten som er herskende. Ifølge ham er det i kraft av denne retten at Svalbard må innlemmes i den norske nasjonalstat (Den ikke-borgerlige del av den?).)

Man kan altså si at nasjonene er et historisk middel til å realisere nasjonalstatene, at de forholder seg til hverandre som middel til mål. Folkegrupper med en felles bakgrunn i en del henseende etablerer seg altså som nasjoner i den kapitalistiske epokens tidlige fase, og da ut fra borgerskapets behov for å danne nasjonal-

stater. Dette innebærer på ingen måte at det ikke nasjonene baserer seg på forhold som i og for seg er objektive nok. I den tidligere siterte artikkelen av Stalin nevner han fire forhold: "En nasjon er et historisk og etablert stabilt fellesskap av mennesker, dannet på basis av et felles språk, territorium, økonomisk liv og psykologisk konstitusjon som manifesterer seg i en felles kultur". (vår understr.) Bortsett fra at vi, i motsetning til AKP, ikke anser kulturen og den kulturelle adferd som utslag av en spesiell nasjonal psyke, så har vi ingen innvendinger mot dette. Det vesentlige i denne forbindelse er å se hva slags status disse fire kjennetegnene har hos Stalin, en status som etter vår mening er helt korrekt. Det dreier seg nemlig ikke om å angi nasjonens begrep eller bestemmelse, men nettopp om å angi hvilke ytre forhold den baserer seg på. Denne angivelsen som har karakter av beskrivelse er selvsagt også nødvendig for å få full innsikt i det nasjonale spørsmål. AKP-gruppen har som kjent brukt denne Stalins ytre beskrivelse av nasjonene til å begrunne riktigheten av norsk besettelse av Svalbard. Bortsett fra at de konsekvent forfuser dette sitatet utfra denne hensikten så er dette uttrykk for den tidligere nevnte usedvanlige åndskraft som kjennetegner dagens småborgerskap og særlig dets politiske apologeter. Denne klassen er avskåret fra å trenge inn i politiske fenomener som nasjonen, fordi de da ville være nødt til å se deres historiske betingede og derfor forgjengelige karakter. Siden en verden uten nasjoner også vil være en verden uten småborgerskap så er denne klassen henvisning til å betrakte alle slike fenomener bare på overflaten. Når AKP derfor betrakter de rent ytre eller overfladiske kjennetegn ved nasjonen som dens egentlige bestemmelse så er dette et utslag av den bevisste fordumningen denne gruppen underkaster seg for å unngå å oppdage at nasjonene en dag kan forsvinne selv om fellesskap i de fire nevnte områder består. En annen ting er at også disse fellesskap vil forsvinne i det den kommunistiske verden etterhvert vil bli en økonomisk og kulturell enhet, et forhold sjølbergingsfantastene i AKP forøvrig også benekter

NASJONALSTATENS FORTSATTE BESTÅEN UNDER IMPERIALISMEN

AKP har lansert en teori som gar ut på at det ikke lenger finnes noe nasjonalt borgerskap. Det er uklart hva denne teorien egentlig forsøker å utsi, som jeg skal komme tilbake til er det rimeligvis en variant av den fascistiske tendens til bekymring ang. undergravingen av de nasjonale verdier under imperialismen. Dersom man imidlertid skal tolke standpunktet ordrett slik det framføres utsies det imidlertid faktisk at det ikke finnes noe norsk borgerskap. Dette er selvsagt fullkomment lattervekkende, men det hører med til historien at AKP ikke bare formulerer denslags latterligheter, men i så stor grad er fange av seg selv at de også forsvare dem. De hevder faktisk rett ut at det ikke finnes noe norsk borgerskap. I sitt nye program hevder de i tråd med dette at under en evt. verdenskrig så vil den norske nasjons bidrag foreligge i form av nasjonal frigjøringskrig. Dersom det virkelig ikke finnes noe norsk borgerskap, men likevel hersker kapitalisme i Norge, så burde det vel allerede i dag være aktuelt å reise det norske folket til

nasjonal frigjøringskamp (kanskje det er problemene med å finne ut hvem den evt. skulle rettes mot som har avholdt AKP fra å reise dette kravet).

Imidlertid finnes det i høy grad et norsk borgerskap, liksom det finnes et svensk, engelsk o. s. v. Og disse borgerskaps nasjonale tilhørigheter viser seg særlig sterkt nettopp i en situasjon med skjerpet internasjonal (mellomnasjonal) konkurranse. I denne situasjonen er som sagt nasjonalstatens oppgaver dels av ekspansiv, dels av kontraktiv art, altså dels å beskytte det "egne" kapitalmarkedet ved proteksjonistiske tiltak, dels å utvide dette, i siste instans å føre imperialistisk krig, som bare er en fortsettelse av de generelle oppgavene med andre midler. Det er et generelt trekk ved imperialismen at ekspansjon bare kan skje på bekostning av andre imperialistland. Et slags unntak fra dette opplever vi forsåvidt i og med at utviklingen av teknologien innen oljesektoren har åpnet et helt nytt område for investering, nemlig havbunnen. Nettopp av denne grunn er det at også havbunnen nå blir "nasjonalt" oppdelt mellom nasjonene (selv om dette foreløpig ikke gjelder de store havdyp). Først under imperialismen blir hele verden virkelig "nasjonal". Det sentrale poenget her er at disse oppgavene som består i enheten av kontraksjon og ekspansjon bare kan ivaretas av en nasjonalstat, fordi bare dette er en type politisk-territorielt organ som kan trekke seg sammen og utvide seg på den måten det her er snakk om. Under imperialismen blir derfor borgerskapet mer nasjonalt enn noensinne. Det forhold at det skjer en stadig sterkere økonomisk integrasjon i hele den imperialistiske verden fører ikke på noen måte til at behovet for "steng grensene" + "utvid grensene" forsvinner, slik AKP-gruppen synes å innbille seg. Skulle man man være konsekvent i AKPs standpunkt (noe denne gruppen desverre er for fantasiløse til) så måtte man hevde at nødvendigheten av krig også forsvinner under imperialismen. Dette er som kjent ikke tilfelle. Den økonomiske - integrasjonen i hele den imperialistiske verden foregår parallelt med at motsetningene mellom de imperialistiske staters borgerskap øker. Det vil også være kjent at den imperialistiske krigen føres an nasjonalstater og grupper av disse nasjonalstatene, ikke f. eks. av bransjer eller enkelt-konserner o. l. På disse områdene følger altså behovet for nasjonalstatenes fortsatte eksistens under imperialismen direkte av konkurransen innen borgerskapet, i det nasjonalstatene direkte retter seg mot andre nasjoners borgerskap. Behovet for en nasjonalstat som kan opptre aggressivt overfor andre nasjonalstater bli altså ikke svekket av den økonomiske integrasjon, men er tvert om økende under imperialismen.

Overakkumulasjonen og den derav følgende økte kamp om investeringer er også årsaken til det økte behov for statlige inngrep innad i økonomien. Også disse sikter mot å styrke det nasjonale borgerskap utad (samtidig som de sikter mot å uskadeliggjøre arbeiderklassen politisk). Nettopp dette at slike tiltak sikter mot å styrke det nasjonale borgerskapet innebærer at det er feilaktig å tenke seg at det skulle kunne gjennomføres en sentralisering av planleggingen av kapitalismen som omfattet alle land. Det å styrke en nasjons borgerskap skjer jo nettopp bare på bakgrunn av at dette står i motsetningsforhold til andre nasjoners, og en styrking i forhold til andre, altså med den internasjonale konkurransen som øverste målestokk. Det forhold at man har overnasjonale organer som gjennomfører planlegging for flere nasjoner, f. eks. EEC, forandrer ikke dette. Drivkraften bak

EEC er jo nettopp å styrke den europeiske imperialismen, en styrking som også bare er meningsfull på bakgrunn av konkurransen bl. a. med USA. Det at borgerskapet er nasjonalt innebærer på ingen måte at det ikke kan underordne sine nasjonale interesser i en større konkurransesammenheng. Det kan også utmerket godt gå opp i større overnasjonale statsdannelser uten at det blir mindre "nasjonalt" av den grunn. Det vil nettopp være normalt med ulike typer overnasjonalt samarbeid under imperialismen. Men selv om Norge gjør felles sak med en rekke andre imperialistland, f. eks. i NATO, så innebærer ikke dette at det norske borgerskapet ikke har egne nasjonale interesser som det ikke deler med sine alliansepartnere i NATO. Dersom f. eks. utviklingen innen oljeutvinningen i nordområdene (og forøvrig også andre steder) skal løse overakkumulasjonsproblemene for det norske borgerskapet, så kan dette bare skje i den grad denne utvikles under nasjonal kontroll, med muligheter for utelukkelse av NATO partnerne. Nettopp på denne bakgrunn har man innen Arbeiderpartiet tatt til orde for en mer selvstendig nasjonal politikk i spørsmålet om nord-områdene. Denne nasjonalismen blir kraftigere og kraftigere jo lengre ut på den såkalte vestsiden man kommer, via den søtladde selvstendighetstrangen i SV til den mer barbariske hurrapatriotismen i AKP.

MOTSETNINGEN NASJON - NASJONALSTAT UNDER IMPERIALISMEN

En av imperialismens progressive virkninger er at den bryter ned likhetene mellom nasjonene, at den i det hele bevirker en integrasjon mellom nasjonene. Når forskjellene mellom nasjonene faller bort, så tenderer også nasjonene selv mot å forsvinne siden det er nettopp ulikhetene mot hverandre som opprettholder dem. Dette innebærer imidlertid på ingen måte, som nevnt ovenfor, at behovet for nasjonalstater, en oppdeling av verden etter disse prinsippene, forsvinner under imperialismen. Imperialismen produserer altså en motsigelsesfull situasjon for seg selv. Dette er i og for seg ikke merkeligere enn at kimene til kapitalismens undergang i det hele produseres innen det kapitalistiske samfunnet. Imidlertid er det klart at borgerskapet har behov for å sette inn krefter som kan hindre forfallet i nasjonalfølelsen. Nettopp i situasjoner der mer aktiv nasjonal politikk, f. eks. krig blir aktuell, melder dette behovet seg. Denne oppgaven er det nasjonalsosialismen har ivaretatt med stor kraft. Det er nettopp noe av et hovedpoeng i den tradisjonelle fascisismens selvforståelse at den på den ene side ser behovet for en sterk nasjonalstat og dermed en samlet og enet nasjon, og på den andre side ser nasjonens faktisk oppløste tilstand og nasjonalfølelsens undergraving.

Ansvar for nasjonens oppløsning blir, for øvrig helt korrekt, tillagt kapitalismen. Dette skjer som oftest i helt mystifiserte former, f. eks. i form av angrep på "den internasjonale jødedom", "Bank- og børsopolypene" osv. Typisk for fascisismen er det også å utpeke den liberale kapitalisme med dens vekt på "egennyttens" og forsakelse av "folkefellesskapet" og den nasjonale kultur som en grunnårsak til nasjonenes oppløsning. Vi siterer fra skriftet "Was will der Nationalsozialismus?" fra 1927: "Hva er nasjonen? Folket eller nasjonen er... et naturlig vokst levende skaperverk og organisme... Nasjonalismen er læren om nasjonens organiske vesen og om dens avgjørende betydning for den naturlige progres-

Forts. s. 3

SVs «faglige» og «upolitiske» 1. mai

"Sosialistisk arbeiderenhet 1. mai" er et av SV's forsøk på å framstå som et seriøst alternativ for arbeiderklassen. I tilnærmet AKP-stil mobiliserer SV ut fra et "klart behov" for et alternativt 1. mai-tog. Dette "be-grunnes" ved at en del mer eller mindre kjente personer har underskrevet et opprop om markering av "en sterk faglig og sosialistisk enhet". Det som i vesentlig grad skiller SV og AKP er at SV makter å gi et skinn av basis i arbeiderklassen, da en hoveddel av underskriverne representerer fagforeningsbyråkratiet. (AKP-gruppen må for en stor del ta til takke med mellomlagsrepresentanter). Dette avgjør imidlertid ikke innholdet i den politikken som de to småborger-togene representerer. De har også en felles form for representasjon av denne politikken. Både SV og AKP ønsker at deres arrangementer skal framstå som partipolitiske nøytrale i motsetning til Samorg "som i praksis gjør dagen til en partimarkering for DNA og et ledd i dette partiets valgkamp". Dvs.: AKP og SV ønsker at 1. mai skal bli oppfattet som en dag hvor enheten i folket eller evt. fagbevegelsen markeres mot "monopol-kapitalen" eller "kapitalkreftene", og vil etter beste evne skjule de partitaktiske hensyn som ligger bak deres arrangementer. Dette blir latterlig for SV som bygger hele sin eksistens på at de har representanter på Stortinget. Dette forsøket fra de to partiene på å gi sine tog et partipolitisk uavhengig skinn sier ganske mye om hvilke klasseinteresser begge partier representerer.

Under kapitalismen er det bare en klasse som ikke kan føre ut sine interesser som sine egne, nemlig småborgerskapet. I stedet er de tvunget til å framføre dem som en av de to hovedklassenes. Dermed vil også småborgerskapets forhold til politikk generelt være preget av etiske vurderinger, som en kamp mellom det gode og det onde. For å framføre sine egeninteresser vil småborgerskapet alltid framtre på den politiske arena som inkarnasjonen av allmenninteressen - hos AKP som hele folkets kamp mot monopolene, hos SV gjennom paroler som skal "markere en sterk faglig og sosialistisk enhet". (vår uth.) Både SV og AKP representerer m.a.o. småborgerskapets politikk overfor arbeiderklassen, dvs. en politikk som ikke vil bringe arbeiderklassen en millimeter nærmere sosialismen, men som tvert imot vil binde arbeiderklassen til kapitalismen til evig tid.

Det er særlig spørsmålet om fagbevegelsens stilling som preger SV's hovedparoler. Enkelte av parolene uttrykker isolert sett riktige standpunkter, bl.a. mot "statlige inngrep i lønnsoppgjøret og mot kombinerte oppgjør". SV-sammenheng gir imidlertid parolene den motsatte

virkning med den uklare holdningen til fagapparatets karakter og den naive troen på "frie og forbunds-vise" oppgjørs betydning.

For å ta spørsmålet om fagforeningenes karakter først. Parolen "for en fri og uavhengig fagbevegelse" i den sammenheng den står kan ikke tolkes på noen annen måte enn at det er fagforeningene det er snakk om. Parolen blir i denne sammenheng et viktig bidrag for å befeste den illusoriske bevissthet om at fagforeningene i dagens Norge kan gjøres til kamporganisasjoner. SV har altså ikke lært noe av det alle arbeidere i streik i løpet av de senere år har tatt de praktiske konsekvenser av. Det vil si at det legale fagapparatet er blitt en del av det borgerlige statsapparatet og at enhver streikekamp derfor i utgangspunktet derfor må organiseres uavhengig av de legale fagforeningene, som illegale streikekomiteer som står i direkte forhold til de streikende selv.

Grunnen til at SV ikke kan eller vil innse dette ligger i SV's faglige basis, en gruppe legalistiske fagforeningsbyråkrater som i kraft av sin stilling med nødvendighet må bekjempe enhver revolusjonær bevisstgjøring av arbeiderklassen. Kjernen i SV's "arbeiderenhet" er altså slett ikke at den kan heve arbeiderklassens bevissthet opp på et nivå hvor den kan organiseres i samsvar med sine egne spesifikke klasseinteresser uavhengig av borgerlig lov- og regelverk. SV vil i stedet binde arbeiderklassen til for alltid å befinne seg på den borgerlige legalismens grunn, i dette tilfellet representert ved det korporative fagapparatet.

Utover sine paroler om faglige spørsmål har SV også gjort et spinkelt forsøk på å markere seg som anti-imperialister gjennom parolene "Stans kapprustningen - oppløs blokkene" og "Sør-Afrika, Chile, Palestina, Vietnam - samme fiende, samme kamp." I den første parolen stiller SV seg på den borgerlige pasifismens grunn. En må jo bare undre seg over at den ikke følges opp av en parole om tilslutning til de forskjellige bevegelsene for fred som finnes i verden i dag og som får sitt mest grelle uttrykk gjennom supermaktenes mange konferanser for fred og nedrustning, samtidig med at det rustes som aldri før. Dette viser at "sosialistene" i SV overhodet ikke har forstått noe av imperialismens karakter. For enhver marxist betyr imperialismen, som kapitalismens siste stadium, med nødvendighet kamp om verdenshegemoniet og i siste instans antar denne kampen form av verdenskrig. Det som skiller kommunister fra borgerlige pasifister med hensyn til imperialismen er at vi i stedet for å protestere verbalt mot følgene av imperialismen propaganderer revolusjonen som den

eneste mulighet til å forhindre krigene.

Den andre parolen viser enda tydeligere hvor lite SV har skjønnet av imperialismen. Her er plutselig fire land trukket (nokså) tilfeldig ut, hvor da imperialismen sett med SV's øyne fungerer særlig stygt. Eller er det kanskje slik at det bare er i disse fire landene at imperialismen gir seg uttrykk. Hva med norsk imperialismen i forhold til den norske arbeiderklassen? Dersom SV virkelig skulle gitt et skinn av anti-imperialisme burde de i ærbødighetens navn i det minste sagt kamp mot all imperialismen hvor i verden den enn måtte befinne seg. Imperialismen er som et verdensomspennende system en like stor fiende av arbeiderklassen og undertrykte folk uansett hvor i verden den måtte framtre som mest krigersk.

Men en slik forståelse av imperialismens karakter og tilsvarende, fredsprat fjerner også SV i utgangspunktet fra den proletariske internasjonals grunn. SV proklamerer denne høytidelige anledningen som 1. mai, men for disse snakkesalige "sosialistene" betyr dette bare at man uttrykker sin støtte (rent verbalt) til en kamp som føres av andre mot særlig groteske overgrep. (jmf. de fire landene). Tvert imot den slags svada har kommunistene alltid hevdet at den proletariske internasjonals grunn forutsetter at man erklærer det egne borgerskapet krig og primært bekjemper det. Det er i det vesentlige kun på den måten arbeiderklassen i de enkelte land handler i samsvar med prinsippene for den proletariske internasjonals grunn, og hvorved den internasjonale arbeiderklassen sveises sammen til en virkelig enhetlig klasse (Selvfølgelig er ikke det noe som utelukker internasjonal støtte).

SV har ved flere tidligere anledninger markert seg som et "radikalt" alternativ til AKP's folketenkning, og da særlig i kvinnespørsmålet. Men i 1. mai-plattformen går det ikke bedre med SV enn med AKP. Her framstår både kvinner og ungdom som enhetlige grupper med felles interesser i forhold til kapitalkreftene. Dette bunner kanskje i at SV ikke er så fjernt fra valgkampen som de prøver å gi inntrykk av i andre sammenhenger (Vi venter spent på neste trekk).

Til slutt: I anstendighetens navn har SV ikke i anledning 1. mai glemt å ta med en parole for "sosialisme" i Norge. De proklamerer at de er for et "sjølstendig og sosialistisk Norge".

Meningsløsheten kjenner tydeligvis ingen grenser i SV's hønsegård. Her hevder virkelig SV muligheten av et sosialistisk men samtidig usjølstendig Norge. Er dette en glipp, eller

er det heller slik at det "tredje standpunkt" i forhold til sosialimperialismen gjør dem ute av stand til å forstå at slike paroler i beste fall er meningsløse og i verste fall reaksjonære, dvs. at de i beste fall markerer seg mot den slags "sosialisme" som hersker i Tsjekkoslovakia under Sovjets "beskyttelse". Men resultatet er reaksjo nært i det SV lander på den småborgerlige småborgerlige nasjonalismens grunn (1 dag mest ekstremt uttrykt ved AKP) hvor nasjonen heves opp til det guddommelige, mens sosialismen skytes inn i framtida som noe som kommer av den gode vilje (jmf. AKP's program s. 132). Tvert imot dette nasjonalistiske perspektivet må kommunister framheve sosialismens internasjonale karakter og at sosialismens mål nettopp ikke er nasjonenes selvstendige evighetseksistens, men deres oppløsning.

Ut fra det som her er sagt skulle det være klart at klassebevisste arbeidere og andre som har inntatt arbeiderklassens standpunkt ikke har noe i SV's tog å gjøre. Snarere enn å heve klassens nåværende nivå vil denne "fronten" binde den til det nåværende borgerlige og småborgerlige nivå. Derfor: Bare ett alternativ for kommunister og klassebevisste arbeidere 1. mai, nemlig Kommunistisk Arbeiderforbunds arrangementer omkring i landet.

GNISTEN

Organ for Kommunistisk Universitetslag

ANSVARLIG REDAKTØR:
JIM AAGE NØTTESTAD

KOMMUNISTISK
UNIVERSITETSLAG

OSLO
Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8.

BERGEN
Morten Simonsen,
Sollia 3,
Øvstun
5050 Nesttun

TRONDHEIM
Jaresletta
7000 Trondheim

TROMSØ
Hanne Edvardsen
Grønnegt. 100
Boks 436
9001 Tromsø

PROLETARISK.....

sive utvikling av menneskeheten... Det liberale kapitalistiske anarki i stat og økonomi har umuliggjort sosial rettferd. Liberalismen er selviskhetens grenseløse herredømme, som en gang ble begrunnet ved jøden Spinozas lære... Kapitalismen er planmessig misbruk av eiendom til produksjonsmidler utøvet på bekostning av det skapende arbeid og fellesnyttens... Sosialt rettferdig er alt som tjener nasjonen, urettferdig er det som skader den... Nasjonalismen er læren om den sosiale rettferdighet i overensstemmelse med nasjonens fellesnytt som målestokk." Eller V. Quislings 17-mai-hilsen til det norske folk i 1935: "Vi må gjenreise eidsvollsmennenes verk i nye former... Nasjonen, folkesam-

funnet, er for oss en organisk enhet som har lov - rett (jfr. G. Imset) og mål langt utover de enkelte personer og grupper. Den nasjonale enhet som er vårt mål, er derfor bare en samling av et i klassekamp og partistrid sønderrevet folk til organisk samvirke og samlet innsats... Norges nasjonaldag kaller på denne historiske enhet og samfølelse hos alle nordmenn".

Nasjonalsosialismen ser det altså som sin historiske oppgave å reise nasjonen med den kraft som den angivelig skal besitte fra det forfall den er brakt i. Og selv om det er riktig at dette forfallet er et resultat av kapitalismens utvikling, så svarer denne gjenreisning av nasjo-

nalfølelsen i høy grad til de behovene som kapitalen har nettopp i tider med økonomisk krise og behov for derav følgende nasjonalistisk politikk.

Hva ligger det så i AKPs påstander om at det ikke lenger finnes noe nasjonalt borgerskap? Selv begrunner de dette ved å henvise til slike "unasjonale" handlinger som borgerskapet vil tendere mot å foreta. Ikke bare det forholdet at borgerskapet ikke vil forsvare den enkelte nasjon for enhver pris under en krig, blir brukt til å demonstrere deres unasjonale karakter, men også f.eks. at regjeringen ikke ivaretar de nasjonale interesser på Svalbard og i Barentshavet, eller at det viste sin unasjonal

Forts. s. 4.

Proletarisk ..

karakter ved å gå inn for medlemskap i EEC. AKP har også rettet angrep mot borgerskapet fordi det fremmer en utbredelse av utenlandsk kultur i Norge. I den herostratisk berømte anti-Grand-Prix-festivalen som ble avholdt ifjor gikk f.eks. AKPs Sæmund Fiskvik hardt til felts mot borgerskapet fordi de representerte internasjonalisering og følgelig forflatning av musikken og kulturen for øvrig. Som alternativer ble det lansert ulike nasjonale ytringer som først og fremst markerte seg ved sin uvanlige særhet.

Vi vil gi AKP rett i at kapitalismen medfører en undergraving av nasjonene, i den forstand at det som er særegent for de enkelte nasjonaliteter forsvinner og de ulike nasjoners kulturelle liv nærmer seg hverandre. Men som sagt innebærer dette på ingen måte at det ikke lenger finnes noe nasjonalt borgerskap i den forstand at nasjonalstatene er blitt av mindre betydning for å sikre kapitalens fortsatte eksistens. Behovet for nasjonalstatenes beståen er tvert om økende - samtidig med at dens ideologiske grunnlag, nasjonen svekkes. I motsetning til AKP ser vi dette siste som en progressiv utvikling som vi søker å fremme. AKP derimot jamrer seg i høye ordelag over denne utviklingen og er nettopp et svar på dette dilemmaet i kapitalismen og representerer et forsøk på å løse det. Og helt i tråd med de nasjonalsosialistiske tradisjoner skjer dette under anklager mot borgerskapet for at det ikke er nasjonalt nok. Som det nå bør være klart uttrykker dette en sammenblanding av nasjon og nasjonalstat fra AKP sin side (eller rettere manglende evne til å skille de to.) Det som egentlig blir uttrykt, er altså reaksjonære beklagelser over at imperialismen undergraver nasjonen, nettopp et av de trekk ved imperialismen som kommunistene gleder seg mest over. Det er verdt å merke seg at AKP ikke til dags dato har vært i stand til å stable et eneste argument på beina for at det under imperialismen ikke lenger er nødvendig med nasjonalstater. Dette blir bare underforstått i den småborgerlige bakevje, som ikke er i stand til å differensiere fenomenene slik at deres motsetningsfulle natur kommer fram, i dette tilfelle motsetningen nasjon - nasjonalstat.

NASJONAL KULTUR

I en spesiell spalte i "Klassekampen" som kalles "Ukas dikt", der skuffede og forurettede kan gi uttrykk for sine aggresjoner og anklager, står det 8/2 trykt et bidrag som heter "Kulturballade". Vi gjen-gir noen utdrag derfra:
"No pengefolk har skodd seg nok på dårleg skrot som pop og rock mot inntrengjar-kulturen (!!)
vi slår et slag i flokk
...Dei seier det er bondsk og dorsk men det er folkeleg og norsk....
Ver på vakt det jhende kan at hærmenn kjem frå framand land. Då gjeld det at vår norske kultur kan halde stand (!!)
Vi veit at russarbjørnen og griske onkel Sam har skumle stormaktsplanar som skal bli gjort til skam. Då væpna vi i krigen går...
Om Noreg sin kultur ein jernhard ring ring vi slår!"

Det er ille nok å skrive noe slikt men det kunne unnskyldes dersom det f.eks. hadde dreid seg om en enslig sprø svale. Langt verre er det derfor når man trykker en slik tendens til

"SMÅBORGERFEIRING AV 'DET NASJONALE ARBEIDETS DAG'."

fascistisk ideologi. At dette blir gjort er imidlertid på ingen måte tilfeldig. I virkeligheten står AKP nettopp på det standpunkt at en sosial og politisk frigjøring i Norge faller sammen med gjenreisningen av den nasjonale kulturen. Hva er nasjonal kultur? Det er definatorisk den del av kulturen som nasjonen ikke deler med andre nasjoner. Den norske nasjonale kulturen er det særegent norske. Det er altså dette spesielt norske som ifølge poeten i "Klassekampen" skal bære den politiske omveltningen i Norge. Ved revolusjon i et imperialistisk land er det altså det som skiller det som skiller det fra alle andre land som kommer til uttrykk. Dette er utilslørt nasjonalisme, og nasjonalisme kan aldri forenes med marxismen. Når det gjelder kulturen i Norge er det ikke marxistenes oppgave å ta utgangspunkt i og fremme den del av denne som er særegent norsk. Tvert om så tar vi fatt i og støtter den delen av kulturen som er internasjonalt, den delen som viser arbeiderklassens kulturelle fellesskap med arbeidere i alle land dvs. nettopp den delen som utmerker seg ved å være ikke-nasjonal. Nasjonalsosialistenes oppgave er å få den norske arbeiderklassen til å føle seg som nordmenn, vår oppgave er å utvikle klassebevisstheten, og disse to oppgavene står i direkte motstrid til hverandre. Den samme bornerte sneverheten kommer til uttrykk når AKP går inn for nynorsk som det eneste skriftspråk fordi det er mer norsk enn bokmål, eller når de oppfordrer folk til å bruke dialekten sin selv om de må flytte inn til storbyer med den begrunnelse at de ellers ville miste sin lokal-identitet! For marxistene er det nettopp en oppgave å få folk til å oppgi identitet og solidaritetsfølelse som baserer seg på rent lokale

særdrag. Vi ser det på ingen måte som noe progressivt at folk går bevisst rundt og arbeider med å føle seg som sunnmøring, nordlending eller oslomann, og av den grunn bestemt dialekt. Dette innebærer på ingen måte at vi går inn for å undertrykke dialektene, men vi tar sterkt avstand fra den type dialekt-politikk som går ut på å fremme alle typer særdrag bare de har et eller annet karakteristisk lokalpreg. Det å utvikle proletarisk klassebevissthet innebærer å underordne alle typer særhet som baserer seg på nasjonale og lokale forskjeller. "Plassen til dem som forsvarer slagord for nasjonal kultur er blant det nasjonalistiske småborgerskapet, ikke blant marxistene" (Lenin C.W. bd. 20 s.25)

DEN NASJONALE SELVBESTEMMELSESRETT.

Det er nødvendig å skille ut nasjonenes rett til selvbestemmelse som et helt spesielt spørsmål som må behandles separat. Dette fordi småborgervenstre notorisk blander dette spørsmålet sammen med rent nasjonalistiske krav. Historisk har forsvaret av den nasjonale selvbestemmelsesrett blitt motarbeidet av deler av den såkalte venstresida, f.eks. gikk Rosa Luxemburg mot å fremme dette kravet fordi hun mente at den økonomiske integrasjonen under imperialismen hadde gjort enhver selvbestemmelse illusorisk. Mot dette hevdet Lenin at man i dette spørsmålet måtte skille mellom økonomi og politikk på den måten at økonomisk integrasjon, som selvsagt er både uungåelig og progressiv, på ingen måte innebærer at man ikke skal

stille krav om politisk uavhengighet. Sammenblanding av politikk og økonomi har for øvrig hatt en lang historie siden den tid, f.eks. sier SV i sitt arbeids/aksjonsprogram: "Ein av føresetnadene for nasjonal sjølråderett er at utanlandske kapitalinteresser ikkje får rå over viktige delar av norsk industri." Og AKP har konsekvent forsøkt å fremstille spørsmålet om selvbestemmelse som om det nærmest skulle dreie seg om økonomisk sjølberging. I "Klassekampen" 4/4 1977 blir det også hevdet at devalueringen av den norske krone er en undergraving av norsk suverenitet, fordi den er et ledd i Norges valutasamarbeid med andre land. Det er klart at dersom man mener at den nasjonale selvbestemmelsesretten er avhengig av økonomisk uavhengighet så er det ikke mulig å trekke andre konklusjoner enn det Rosa Luxemburg gjør. Imidlertid innebærer den nasjonale selvbestemmelsesretten noe ganske annet. Den uttrykker på en helt allmenn måte den mest mulig borgerlig-demokratiske anerkjennelse av at nasjonene, derved nasjonalstatene, er den borgerlige retts giver og siste garantist. Anerkjennelsen av denne retten tilkjenner altså enhver nasjon rett til å danne og å opprettholde en selvstendig nasjonalstat, derunder å inngå i, eller å trekke seg ut av flernasjonale forbund eller statsdannelser. (Allerede av den grunn er det f.eks. feil å oppfatte et eventuelt EEC-medlemskap som overtredelse av selvbestemmelsesretten. Avholdelse av en folkeavstemming er nettopp uttrykk for denne retten, uansett hva utfallet av denne avstemmingen blir.) Som tidligere sagt så oppstår nasjonalstatene bl.a. ut fra behovet for en makt som kan gi og garantere den borgerlige lov. Bare en nasjonalstat kan fullt ut garantere den borgerlige lov, og bare en uavhengig nasjonalstat kan garantere den borgerlige demokrati. Et borgerlig demokrati kan ikke opprettholdes i en nasjon som er okkupert. Under kapitalismen er et mest mulig demokratisk styre gunstigst for arbeiderklassens kamp. Dette er en av grunnene til at vi anerkjenner retten til nasjonal selvbestemmelse. Det forhold at den borgerlige lov i sin tendens er demokratisk innebærer ikke at borgerskapet er konsekvente demokrater. Tvert om er det alltid beredt til å beskjære arbeiderklassens borgerlig-demokratiske rettigheter, og det er alltid rede til å gjøre inngrep i andre nasjoners demokratiske rettigheter ved å krenke deres selvbestemmelsesrett. Arbeiderklassens klassekamp har altså de beste betingelser under mest mulig demokrati, både i sitt eget land, og i det den bekjemper "sin" nasjonalstatys overtredelse av andre nasjoners demokratiske rettigheter. Av denne grunn er arbeiderklassen den mest konsekvente forsvarer av den nasjonale selvbestemmelsesretten, liksom den er den mest konsekvente forsvarer av borgerlig demokrati overhode. Dette forhindrer ikke at selvbestemmelsesretten er en borgerlig rett. Nå er det selvsagt ikke arbeiderklassens oppgave å sørge for opprettholdelsen av nasjonene og det borgerlige demokrati til evig tid, men så lenge borgerskapet fortsatt eksisterer så vil mest mulig demokrati være gunstigst for arbeiderklassen, og dette lar seg altså bare praktisere ved opprettholdelse av selvstendige nasjonalstater. Alternativet, å ikke anerkjenne denne retten, er så lenge borgerskapet eksisterer ikke en slagsbroderlig forening av nasjonene over landegrensene, men kan bare være en støtte til staters okkupasjon eller annekasjon av andre nasjoner, altså en direkte proimperialistisk politikk. Det sentrale her er at arbeiderklassen ikke anerkjenner denne retten fordi de gir noen slags prinsipiell tilslutning til nasjonen, eller

Forts. s. 5.

AKP 1.mai-enhet på klassesamarbeidets grunn

I år som ellers forsøker AKP å selge sin "Faglig 1.mai-front" som et partipolitisk nøytralt og uavhengig alternativ der alle progressive og "revolusjonære" klasser og grupper kan delta på lik linje og med likeberettigede krav. At det i kapitalistiske samfunn bare finnes en revolusjonær klasse og at bare arbeiderklassen har objektiv interesse i klassekamp av sosialismen oversees (eller undersees) av folkevennene. Når "fronten" lanseres på klassekampens grunn er dette utvilsomt riktig, men da som en klassekamp rettet mot arbeiderklassen. Grunnlaget for den klassesamarbeidspolitikk som i sin konsekvens undertrykker arbeiderklassens særegne interesser på bekostning av de allmenne borgerlig-demokratiske krav ligger som tidligere påpekt i den grunnfalske klasseanalyse AKP-grupperingen i alle former for praksis fremdeles står for (til tross for verbale proklamasjoner om å stå på marxismen-leninismens grunn). At schizofrenien ikke har unneggått de etter eget utsagn mest fremtredende medlemmer av bevegelsen frem kommer av følgende genistrek i AKPs piratutgave av Røde Fane nr. 3 - 76. s. 23.: "Sentralkomiteen har nå skilt spørsmålet om klasseanalysen fra spørsmålet om hovedmotsigelsen." Etter at bevegelsens mest fremskredne kadre på denne måten har kommet til bevissthet om det som for utenforstående lenge har vært klart, at det for AKP finnes et vannrett skott mellom teori og praksis, kan man etter å ha gjort dette til en dyd, med god samvittighet bestemme en rekke andre klasser og grupper som arbeiderklassens strategiske allierte i det man ser fullstendig bort fra elendighetsretten til produksjonsmidlene og forholdet til produksjonen (altså nettopp de forhold som konstituerer klassen) og i stedet basere seg på rent empiriske kriterier som hvem det etter borgerlig humanistiske vurderinger er mest synd på eller hvilke tilfelle grupper som i øyeblikket viser mest kampvilje. Eksempelvis betraktes småborgerskapet og da spesielt bøndene, som revolusjonære fordi de er små og fordi de er misfornøyd med statens politikk, den samme stat som forøvrig skal virkeliggjøre deres drømmer om det gode liv. At arbeiderklassen ikke betraktes som den eneste klassen med objektive interesser av den sosialistiske revolusjon og at dette gir den en ledende rolle, kommer tydelig frem i parolegrunnlaget. Her stilles alle klasser, grupper og lag i det borgerlige samfunn på lik linje og

alle enkeltgrupper får selvfølgelig full frihet til å distansere seg fra de andres krav og da særlig arbeiderklassens revolusjonære gjennom den bebudete reservasjonsrett (som paradoksalt nok kun er illusorisk.)

Vi skal ikke trette leserne med å gå inn på alle de former for småborgerlig og mellomlagsmisnøye ved enkelte ledere av det kapitalistiske samfunn som AKP sidestiller med arbeiderklassens revolusjonære og progressive antikapitalisme og forsøker å mobilisere denne til å kjempe for. (De som måtte være spesielt interessert i AKPs fantasiriddom med hensyn på å formulere slike paroler henvises til "frontens" eget parolegrunnlag.)

I stedet skal vi ta opp et par uttrykk for den småborgerlige nasjonalismen som får et kvalitativt nytt innhold i årets FFF-tog som adskiller seg mest fra de tidligere årenes folkelige mønstre ved sin åpne støtte til den ekspansive del av det norske borgerskap gjennom hovedparolen "Svalbard er norsk land". Med hensyn til klassesamarbeid skulle det her således være fullbyrdet; ved siden av abstrakte grupper som kvinner, ungdom, bydelsbeboere, idrettsfolk har alle de tre klassene nå fått "sine" paroler som de kan samles under på nasjonens grunn - det eneste som gjenstår er nå å flytte 1. mai et par uker lenger ut i mai.

Her skal vi ta opp den siden ved AKPs nasjonalisme som fremkommer i paroler som "For norsk sjølbergning" og "Nasjonaliser oljesektoren - full nasjonal kontroll over oljeresursene." Nasjonaliseringsparolen er en oppfølging av sjølbergingsideologien, men den er også symptomatisk for AKPs statsforståelse.

Sjølbergingsparolen har sitt utspring i at AKP representerer småborgerskapet og dets politikk. Kort sagt er sjølbergingsøkonomien, uten monopolistisk kapital eller proletariatets diktatur, de småborgerlige sosialistenes oppfatning av sosialismen. Jfr. årets parole: "Arbeidere, småbrukere og fiskere: felles kamp mot monopolkapitalen." Eller som det het tidligere: folket (deriblant den lille kapital) mot monopolkapitalen. Dette ble klart eksemplifisert ved AKPs støtte til Hitrabøndenes skattunddragelse hvis eneste formål var å sikre bondens stilling å elendomsretten til den lille privateiendom. AKPs begrunnelse for støtte til denne reaksjonære aksjonen, bortsett fra at småborgerskapet er en revolusjonær klasse i et imperialistisk

samfunn, var statens politikk overfor småbøndene og at Hitrabøndene kjempet for hele nasjonens interesser. Iflg. AKP står folkefellesskapet i fare og matvareproduksjonen må opprettholdes pga. faren for en imperialistisk krig. Sannsynligheten for en ny verdenskrig for nyoppdeling av kulloniområder er en selvfølge for kommunister. Det skulle i den sammenheng være unødvendig å påpeke at nasjonal sjølbergning i et kapitalistisk samfunn ikke er noen garanti for folkets daglige føde (rent bortsett fra at kravet er illusorisk i de fleste kapitalistiske land). I f. eks. krise eller krigssituasjoner er en ikke garantert at matmengden er bestemmende for om alle sikres føde, forutsatt kapitalistiske produksjonsforhold kan det f. eks. være mer lønnsomt å ødelegge matvarene enn å senke prisene. Nasjonaliseringsparolen er en følge av sjølbergningstankegangen, samtidig som den i tillegg sprer illusjoner om den borgerlige statens karakter og funksjon. Implisitt i denne parolen ligger en forståelse av staten som et nøytralt organ hevet over klassekampen (men midlertidig besatt av noen monopolkapitalister) som kan sikre og ivareta ressursene for arbeiderklassen, og da spesielt dersom AKP får representanter innenfor dette organ. Når det gjelder kravet om nasjonalisering stiller AKP i sin

praktiske politikk fullstendig på linje med det gamle SF, NKP og SV, med krav om at staten (som i den fra praksis adskilte teori hos AKP hevdes å være borgerskapets stat) må nasjonalisere og stå på både profitabel og ikke profitabel industri.

At AKPs tidligere rent småborgerlige nasjonalisme (som selvfølgelig i praksis likevel tjente borgerskapet i den grad den fikk innpass i arbeiderklassen) nå mer åpent antar en også borgerlig form som antydnet ovenfor er kanskje et uttrykk for at AKP nå begynner å resignere i sine etterhvert mange mislykkede forsøk på å vinne masseopplutning i arbeiderklassen og prøver å søke nye alliansepartnere for det småborgerlige det er det politiske uttrykk for. At de småborgerlige interesser forfektes så militant gjør gruppen mindre salongfagig enn storebror SV, slik at de imidlertid (foreløpig?) må antas å bli avvist også av borgerskapet. For kommunister er det imidlertid fortsatt viktig å være på vakt mot den fare AKP-grupperingen utgjør i arbeiderklassen med sin parole om å gjøre fagforeningene til en kamporganisasjon. Vi henviser derfor våre lesere til en nærmere kritikk av denne siden ved AKPs politikk i den Røde Arbeiderens 1. mai - nummer.

AKPs fremtidsdrøm, sjølbergning på den lille privateiendoms grunn

Proletarisk ...

ut fra noen slags nasjonalistisk politikk, men fordi deres klasseinteresser best lar seg utøve under mest mulig demokrati. Derfor er heller ikke arbeiderklassens forsvar av denne retten ubetinget. Dens motiver for å støtte den er helt andre enn de borgerskapet har når de støtter denne retten, og den støtter den derfor på en helt annen måte. Om denne forskjellen sier Lenin: "Borgerskapet plasserer alltid sine nasjonale krav i forgrunnen og gjør dette på en kategorisk måte. For proletariatet derimot er disse krav underordnet klassekampens interesser. . . . for borgerskapet er det viktig å hindre proletariatets utvikling ved å skyve målene til sin egen nasjon foran proletariatets mål. Det er derfor proletariatet så og si nøyer seg med det negative krav om annerkjennelse av retten til selvbestemmelse, uten å gi til noen nasjon, uten å gi

noe på bekostning av en annen nasjon. (C. W. bd. 20. s. 410.)

"Det er marxistenes plikt å stå for den mest resolute og konsekvente demokratisme i alle aspekter av det nasjonale spørsmål. Denne oppgaven er vesentlig negativ. Men dette er den grensen proletariatet kan gå til i å støtte nasjonalismen, for utover dette begynner den positive aktivitet til borgerskapet som strever mot å befeste nasjonalismen." (C. W. bd. 20. s. 34.) Arbeiderklassens annerkjennelse av selvbestemmelsesretten er altså negativ. Dette innebærer at den ikke medfører noen positiv støtte til den borgerlige nasjonalismen. Den borgerlige nasjonalisme i et land som Norge er forøvrig på ingen måte noen slags progressiv nasjonalisme som har som hovedsiktet mål å opprette eller forsvare en uavhengig nasjonalstat. De progressive nasjonale oppgavene ble for Norges vedkommende fullført i perioden 1814-1905. Nasjonalismen i

Norge i dag retter seg med nødvendighet mot andre nasjoner. Enhver positiv støtte til nasjonalismen i Norge i dag vil derfor være ensbetydende med overtreddelse av andre nasjoners selvbestemmelse. Dersom Norge blir okkupert så kan det norske borgerskapet riktignok kjempe for sin selvbestemmelsesrett, men den kan ikke kjempe for denne uten samtidig å kjempe for sin rett til å undertrykke andre nasjoner. Dette innebærer ikke at kommunistene fordømmer dette borgerskapets kamp for sin selvbestemmelsesrett, men at de ikke gir den noen form for positiv støtte. I en slik situasjon vil også kommunistene kjempe for nasjonal selvbestemmelse, men dette er av helt andre grunner. Nemlig fordi denne selvbestemmelsen er forutsetningen for å kunne opprette proletariatets diktatur og arbeiderklassens kamp for selvbestemmelsesrett er derfor koblet sammen med en kamp mot det "egne" borgerskapet. Et annet forhold som vi ikke skal komme inn på her er at heller ikke i perioder der den borgerlige nasjonalisme i og for seg har progressive oppgaver i utførelse kommunistene, noen positiv støtte til den

borgerlige nasjonalisme. Borgerskapet er ikke prinsipielle forsvarere av den nasjonale selvbestemmelsesretten. Tvert om så overtrer de konsekvent andre nasjoners rett, og de er også villige, som AKP på sin fårete måte også sier, til å selge selvbestemmelsesretten for profitt. Men når arbeiderklassen i motsetning til dette er konsekvente forsvarere av selvbestemmelsesretten så er ikke dette som AKP innbiller seg fordi denne klassen er den mest konsekvent nasjonalistiske, men fordi den er den eneste konsekvent ikke-nasjonalistiske klassen, og derfor tilskriver alle nasjonene en formell demokratisk likhet.

P. N.

GNISTEN

Kommunistisk Universitetslag

Arbeiderklassen har ikke ansvar for kapitalismen, men bare for sin egen classes interesser!
Ingen resignasjon i lønnskrava! Massestreik mot permitteringer og arbeidsløshet!
Krev full lønnskompensasjon ved eventuell arbeidstidsforkortelse! Lønnstap tåles ikke for noen!
Bekjemp NAFs angrep på den bedriftsvise lønnsglidning - stol ikke på LO-apparatets motstand!
Den "ville" streikens metode er kampens vei! Tvers gjennom lov til seier!

Nei til enhver imperialistisk - også norsk - anneksjon av Svalbard!
Vend ryggen til "AKP"s nasjonalsjåvinisme! Kamp mot det egne borgerskapet!
Avvis de sosialfascistiske framstøt fra DNA og LO-ledelsen!
Reis arbeiderklassens revolusjonære kamp mot borgerstaten - for sosialismen!

Kamp mot de to supermaktene og all imperialisme!
Full støtte til imperialistisk undertrykte folks og nasjoners frigjøringskamp!
Støtt proletariatets klassekamp i Kina!
Fram for den proletariske internasjonalsmen!

Uten en revolusjonær teori, ingen revolusjonær bevegelse!
Uten et kommunistisk parti, ingen proletarisk revolusjon!

1. mai i Oslo

Festmøte i G-salen, Folkets Hus, kl. 19.30

Hovedtale ved:

HARALD BERNTSEN

Apeller

Kultur

Servering

Arr.: Kommunistisk Arbeiderforbund

1. mai i Trondheim

Festmøte på Trubadur Restaurant, 2. etg. (Kongensgate) kl. 20.00.

Hovedtale ved:

KJELL HOVDEN

Apell - Servering - Dans

Arr.: Kommunistisk Arbeiderforbund

Nytt Marxistisk hefte

Ingen kan ha unngått å legge merke til at det går mot valg igjen. Programmer, løfter og de snedigste manøvrer blir en del av den politiske hverdag. Umiddelbart vil det synes enklest å overlate de borgerlige og småborgerlige partiene til seg selv. Men det som skjer har også interesse for arbeiderklassen og den politikk kommunistene må føre. Å forstå hva som skjer og hvorfor, blir enhver klassebevisst arbeiders oppgave.

For å hjelpe til litt gir KA nå ut brosjyren "Partier og valg under kapitalismen". Brosjyren inneholder en rekke artikler av V.I. Lenin samt en fyldig innledning fra KAs side om det norske partisystemet og KAs holdning til parlamentariske valg.

Brosjyren utgis som nr. 4 i serien Marxistiske Hefter og kan bestilles ved å sende kr. 10,- til Kommunistisk Arbeiderforbund, Postboks 2863, Kampen, Oslo 5. Postgirokonto nr. 20 68 427. Merk av på postgirotalonen hva betalingen gjelder.

Sommerleir

Også i år vil kommunistene i Norge avholde sommerleir. Den vil finne sted på Tromøya ved Arendal i tida 17.-23. juli. Vi ber alle revolusjonære ta leiren med i betraktning ved planlegging av ferien - bedre mulighet til å kombinere ferie og politikk finnes ikke!

De politiske innledningene og diskusjonene vil i år være preget av oppgaven å bygge ut Kommunistisk Arbeiderforbund - både på det organisatoriske og politiske området.

Følgende emner vil bli tatt opp:

- Det kommunistiske partiet
- Den videre utbygging av K.A.
- KULs rolle i det partibyggende arbeidet
- "AKP"s karakter og utvikling
- Det nasjonale spørsmål
- Deltakelse på leiren vil koste kr. 300,- pr person, mat og overnatting inkludert. Vi ber om at alle påmeldinger sendes Kommunistisk Arbeiderforbund, Sommerleirkomiteen, Boks 2863, Kampen, Oslo 5. Påmelding kan også skje på KAs eller KULs stands eller andre arrangementer.

1. MAI:

ÅPNE MØTER I OSLO, KRISTIANSAND, TRONDHEIM OG BERGEN

Kommunistisk Arbeiderforbund arrangerer 1. mai åpne møter i Oslo, Kristiansand, Trondheim og Bergen.

I Tromsø avholder Kommunistisk Universitetslag et åpent møte.

I Oslo blir formannen i K.A., Harald

Berntsen, hovedtaler. I Kristiansand taler formannen i Organiserings Utvalg i K.A.s sentralkomite, Stein Hoftvedt, i Trondheim formann i K.A.s faglige komite, Kjell Hovden, og i Bergen Kommunistisk Universitetslags formannskandidat ved vårens valg i Det norske Studentersamfund, Truls Wyller.

På møtet i Tromsø taler KULs formannskandidat ved forrige valg i Det Norske Studentersamfund, Petter Nafstad.

Det vil bli solgt aviser og annet propagandamateriale fra K.A. i en rekke andre byer omkring i landet - bl.a. Porsgrunn, Skien, Tønsberg, Horten, Sandefjord, Arendal, Moss,

Fredrikstad og Drammen.

Slutt opp om den kommunistiske virksomheten 1. mai!

